

9. november 1999. More Group Danmark A/S mod Århus Kommune

Aftale om levering af byudstyr var en koncessionsaftale. I hvert fald principperne i Tjenesteydelsesdirektivet skulle anvendes. Ikke kritik af udbyderens tildelingsbeslutning. Ikke opsættende virkning

En kommune udbød som offentligt udbud i henhold til Bygge- og anlægsdirektivet en koncession gående ud på opstilling og vedligeholdelse af byinventar, dvs. læskærme ved busstoppesteder og plakatsøjler m.m., således at udgiften i hvert fald i alt væsentligt skulle afholdes af koncessionshaveren, der til gengæld skulle oppebære indtægt fra reklamer på byinventaret. Koncessionen skulle gælde i 15 år. Tildelingskriteriet var det økonomisk mest fordelagtige tilbud ud fra en samlet vurdering af forskellige delkriterier, dvs. design, kvalitet, funktion m.m. Udbudsbetingelserne var yderst detaljerede og komplicerede, og forskellige spørgsmål omtales af overskuelighedsgrunde ikke i nærværende resumé.

Der indkom 2 tilbud, og kommunen valgte det ene. Den anden tilbudsgiver klagede til Klagenævnet over forskellige forhold i forbindelse med udbudet. En begæring fra klageren om opsættende virkning blev ikke taget til følge.

Klagenævnet henviste til, at projektet gik ud på at bringe kommunen i stand til reklamefinansieret og så vidt muligt omkostningsfrist og uden egen økonomisk risiko at yde offentligheden en service, som kommunen havde valgt at yde offentligheden, dvs. at stille velindrettede og afskærmede busstoppesteder med passende information til rådighed. Nævnet fandt herefter, at der forelå en koncessionsaftale.

Nævnet udtalte videre, at omkostningerne ved montering og installation af byudstyret var diminutive i forhold til byudstyrets værdi, og at udbudet derfor ikke burde være sket efter Bygge- og anlægsdirektivet. Nævnet henviste desuden til, at hverken Tjenesteydelsesdirektivet eller Indkøbsdirektivet efter deres ordlyd omfatter koncessionsaftaler. (Dette står i modsætning til Bygge- og anlægsdirektivet, jf. herved dettes artikel 1, d). I det omfang, der herefter blev spørgsmål om at anvende udbudsdirektiverne, fandt nævnet, at Tjenesteydelsesdirektivet måtte finde anvendelse, idet værdien af de driftsmæssige ydelser omregnet til driftsperioden oversteg byinventarets værdi.

Klagenævnet udtalte endvidere, at såvel alment gældende EU-retlige regler som i hvert fald principperne i Tjenesteydelsesdirektivet burde finde anvendelse ved bedømmelsen af, om udbudet var gennemført på lovlig måde. Der kunne ikke gives klageren medhold i nogle klager over kommunens anvendelse af tildelingskriteriet m.m.